

ወንጌል - ኢየሱስ ያድናል ማለት ብቻ አይደለም!

ጳውሎስ በሮሜ ለነበሩ ክርስቲያኖች ሲጽፍላቸው፡ ምንም እንኳን በጌታ በማመናቸው እምነታቸው በዓለም ሁሉ ቢሰማ እርሱ ግን አሁንም፡ «በሮሜ ላላችሁ ለእናንተ ደግሞ ወንጌልን ልሰብክ ተዘጋጅቼአለሁ» ይላቸዋል (1:15)። እንዴት አድርጎ ነው ለሚያምኑ ሰዎች ወንጌል የሚሰብከው? ከእምነት የሚገኝ መታዘዝ በሕይወታቸው እስኪገለጥ ድረስ . . . የሮሜን መልእክት በሙሉ ጸፈላቸው። ምናልባት ጳውሎስ ወደ ሮሜ ቢሄድ ኖሮ፡ የሚሰብካቸው የሮሜን መልእክት ነበር። ወንጌል ይሄም ነው። ወንጌል ኢየሱስን በሙላት የሚገልጥ እውነት ነው። አንድ ጊዜ ተሰብኮም የሚያልቅ አይደለም። በአንድ ቀን አዳርም አያልቅም።

በሙላት የሚገለጥ፡ ከመገለጡም የተነሣ አርነት ያልወጡ ሰዎች ከኃጢአትና ከዘለዓለም ሞት እሥራት ነፃ የሚወጡበት፤ ደኅንነትን ያገኙ ደግሞ እውቀትም ሆነ ሳያውቁ ነጻነታቸውን ጥሶ ገብቶ ሕይወታቸውን ከተበተበው የጽድቅ ጠላትነትን ከሚገልጥ ሕይወት ደጋግመው አርነት የሚያገኙበት ጉልበት ያለው እውነት ነው። ወንጌል ጠላቅ ነው። ወንጌል ሰፊ ነው። ወንጌል ብርቱ ነው፤ ከኃጢአት ጋር አይደራደርም፤ ከዐመፅ ጉን አይሰለፍም፤ ሥጋዊነት አይመቸውም፤ ክፋትና ርኩሰት አይደላውም፤ ነገር ግን ፈቃደኛ ለሆኑ እነዚህን ሁሉ የጽድቅ ባለጋራዎች ይወጋል፤ መነቀል ያለበትን ይነቅላል ይመነግላልም፤ መተከል ያለበትን እየተከለ ጨክነው ለተቀበሉትና በጠባቡ ደጅ ገብተው በር ላይ ላልቀሩ የሚራመዱበትን ስንቅ ይሰጣል። የላላን ቀበቶ ያጠብቃል፤ የዛለን ያበረታል።

ለዚህ ነው ጳውሎስ ወንጌልን ለተቀበሉ ሰዎች ወንጌልን ለመስበክ የተዘጋጀው። ጊዜ ወስዳችሁ፤ ወንጌል ምንድን ነው? ምን ያደርጋል? እኛስ ለወንጌል የምንሰጠው ምላሽ ምንድን ነው? ወንጌል ለአንተ ምንድን ነው? የተቀበልኩትን የወንጌል እውነት

እንዳትኖር ያደረገህ ነገር ምንድን ነው? ምንስ ብታደርግ? ምን
ዓይነት ርምጃ ብትወስድ ከሕይወትህ ይወገዳል? በመጨረሻም
ወንጌል የማን ነው? ለማንስ ነው? የሚለውንና ሌሎችም ወደ
አእምሮአችሁ እግዚአብሔር የሚያመጣቸውን ፍሬ ነገሮች
እያሰላሰላችሁ ለሕይወታችሁ የሚጠቅማችሁን ነገር አግኙ፤ የዕለት
ስንቅም ይሁናችሁ።

ጋሽ ጨንዳ

በኃይለ ሥላሴ ዘመን የኖረ ሰው የወንድማማቾች የመንግሥቱና ገርማሜ ንዋይን የ1953 ዓ.ምቱን የታኅሣሥ ግርግር ያስታውሳል። በንጉሠ ነገሥቱ ላይ የተደረገው መፈንቅለ መንግሥት አገሪቱን ከፍተኛ ውጥረት ውስጥ በመክተቱ ሰዎች በብዙ ፍርሃትና ጭንቀት ውስጥ ቀናትን አሳልፈዋል። በዘመኑ ከነበሩት ሰዎች መካከል ከጋሽ ጨንዳ ጋር ድርጊቱ ከተፈጸመ ከብዙ ዓመታት በኋላ በአንድ መሥሪያ ቤት አብረን የመሥራት ዕድል አጋጠመኝና ስለ ሁኔታው የነበረውን የተራው ኅብረተሰብ እይታና ልምምድ አጫወተኝ።

በግርግሩ ወቅት ቃጠሎ ተነሥቶ አገር ይነድዳል ተብሎ ስለ ተፈራ ወሬው ተዛመተ። ታዲያ ጋሽ ጨንዳ እሳት አደጋ ተነሥቶ እንዳያቃጥለው በመስጋት በሚያውቀው መጠን ማምለጫውን አዘጋጀ። በእጁ አንድ ጣሳ ውኃ ይዞ መጠባበቁን ተያያዘው። ድንገት እሳት ቢደርስበት አንድ ጣሳ ውኃውን እላዩ ላይ ቸልሶ ከእሳት ሊያመልጥ! ውኃ የምድጃን እሳት ሲያጠፋ ያየው ጋሽ ጨንዳ የመረረ እሳትን በቀላሉ የሚገላገል መስሎታል። ልጆችም በሕፃንነታቸው ድብብቆሽ ሲጫወቱ አንገታቸውን ወደ አልጋ ሥር አለያም ወንበር ሥር ይደብቁና ሌላው ገላቸው በሙሉ የማይታዩ ይመስላቸዋል። አደጋ ሊያደርስ ይችላል ብለው የሚፈሩት በግ፣ ድመትና ውሻ ሲመጣም ፊታቸውን በትንንሾች እጆቻቸው ሽፍነው የሚደርስባቸውን ላለማየት ይሞክራሉ። የጨከነ ነገር ከመጣ ግን ሊያመልጡ እንደማይችሉ ሁላችንም እናውቃለን። የጋሽ ጨንዳም አንድ ጣሳ ውኃ ቤትን የሚያነድደውን እሳት እንደማያጠፋ፣ የልጆቹም ፊት መሸፈን ሊበላ የመጣን አንበሳ እንደማይመልስ ይታወቃል።

እንዲሁም ሰው በኃጢአቱ ምክንያት በላዩ ላይ የነደደውን የእግዚአብሔርን ቁጣ ማጥፋትም ሆነ ማብረድ አይችልም፤ የሚያስጥለንም ሆነ የሚያስጠልለን ነገር የለም። ሰው ከእግዚአብሔር ቁጣና ፍርድ ራሱን ለማዳን የሚያደርጋቸው ጥረቶችና ትጋቶች በሙሉ ዋጋ ቢስ ናቸው። የሚሻለውና ብቸኛው ቁጣውን ማብረጃና ማራቂያ መንገድ ራሱ እግዚአብሔር

ያዘጋጀው መመከቻ ነው። የእግዚአብሔር ቁጣና ፍርድ የሚበርደው፤ እግዚአብሔር ወልድ በቀራንዮ በጠራራ ፀሐይ የክፈለውን ዋጋ፤ የጣሩን ሰቆቃ ሲያይ ብቻ ነው ። ስለዚህ ሰው ሁሉ በራሱ መንገድ፤ በራሱ ዘዴ፤ በራሱ ብልሃትና ምትሃት የእግዚአብሔርን ቁጣና ፍርድ ለመቋቋም መሞከሩን አቁሞ መድኃኒዓለምን ጠበቃና ዋስ ቢያደርግ ጠቢብ ይሆናል፤ ይተርፋልም።

ይህንን የምለው ለማያምኑ ብቻ ሳይሆን በጸጋ ድነው መሃል ላይ ለተምታታባቸውና ቀኝ ጌላ ዙር ብለው ሳለ ወደ ፊት የሚጓዙ ለመሰላቸው ወገኖቹም አንጂ። በፊትም አሁንም ያዳነንና የሚያድነን፤ ከኃጢአት ያነጻን፤ ዛሬም ነገም የሚያጥበን የክርስቶስ ኢየሱስ ደም መሆኑን ለዘነጋን ነው። እና ምን ይሻላል? ቆም ብለን ሕይወታችንን እንፈትሽና ወደ ጸጋው እንመለስ። የጸጋውን ብርታት አንዝጋ። ለመሆኑ ጸጋ ምንድን ነው?

1. ጸጋ ዘመኑ ያልቃል ወይ? “Date of Expiry” አለው ወይ?

2. ጸጋ ለአንተ ምንድን ነው? ጸጋ ሞግዚት ነውን?

እነዚህንና መሰል ጥያቄዎችን በመጠየቅና በማሰላሰል ከጌታ ጋር ኅብረትን አድርጉ።

መዝሙር:- ግን አንድ ነገር አውቃለሁ-

ስለወደድክኝ እወድሃለሁ።

አመድ በዱቂት ይስቃል

ባለፈው ዓመት፤ አንድ የእግዚአብሔር ሰው ከትዳሩ ውጭ ልጅ ወልዶ ተገኘ። «ድርም» አልን። «የእክሌ ልጅ እኮ. . . » የሚል ወሬ ሰማንና አሁንም ተሳሳቅን። በቅርብ የምናውቀው ጉረቤታችንም ትዳሩ መበጥበጡን ሰማን እየንና፤ «የዛሬ ዘመን ትዳር» አልን። ዘመኑ ከፋ፤ ኃጢአት ሠለጠነ፤ የጸድቃንንም ኑሮ አመነመነ። ክፋት ነግሦ ጽድቅ የተረታ መሰለ። ወንጌል ተጠልቶ ዐመፅ ተሸምነሞን። እኛም የራሳችን ትጋትና ብርታት ታይቶን፤ ትዕቢት ልባችንን ሞልቶ፤ ግብዞች ሆንን። ነገር ግን፤ ጊዜ ቆጥሮ በሩቅ የተጠየፍነው ደጃችንን አንኳኳ። በበሩ መቃን ላይ ቀባን ያልነው ደም እያለ፤ በዚያ መውጣት መግባት ትተን የጓሮ በር አብጅተናልና የሚቀጠቅጥ በእኛ ላይ ወጥቶ፤ ኑሮአችንን አመሰው። ከጐናችን ሰዎች ሲረግፉ እኛ ሳቅ በዛልን። «ዋ ለእኔ!» ማለት ጠፍቶ ሐሜት ወረሰን። ኑሮአችንን በወደቁትና በደከሙት፤ መንፈሳዊነት በከበደባቸው ሰዎች እየመዘንን ባለንበት ስንሄድ፤ «የቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ።» የሚለውን ረስተን፤ ጭንቀትና ራስ ምታት፤ ፍርሃትና መርበትበት ሕይወታችንን አደከመው።

ከላይ ርእስ ያደረግኩት ቃል ዐመድ ዱቂትን ንፋስ ሲወስደው አይቶ ሳቀ። እርሱም ተረኛ መሆኑን ሳይረዳ። ጣራ ሲቃጠል ግድግዳ ሳቀ አሉ። በእርሱ አይደርስ መስለውት። እና ምን ይሻለናል? ሰዎች ሲፍገመገሙ እኛ ብንነቃ፤ እንደ እነርሱ ያልሆንነው በእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት መሆኑን እናስተውል፤ በጸሎትም እናግዛቸው።

ለመሆኑ በዙሪያችን የምናየውና የምንሰማው ነገር ምንድን ነው?

በዙሪያችን ከነበሩት ስንቶቹ የት ቀሩ?

ምንስ ጠላልፎ አስቀራቸው?

እኛንስ መሮጥ የሚገባንን ያህል ለጌታ ኢየሱስ ክብር እንዳንሮጥ አሰነካክሎ ጉዞአችንን ያረገበው ምን ነበር?

ከአሁን በኋላስ ከሕይወታችን ዙሪያ ያደፈጠ የጠላት ሤራ ምንድን ነው?

ወገኖቻችንን የሚያጠላልፋቸው ምንድን ነው?

ጠቢብ ሰው ከሚወድቁት አይቶ ይማራል እንጂ፤ «ምክረው ምክረው፤ እምቢ ካለ መክራ ይምክረው።» የሚለው ብሂል ቁስለኛ አይሆንም።

መዝሙር:- ነገር ግን ጌታ ሆይ አደራ የምልህ፤

አሁን ባለኝ ሕይወት አጽናኝ ስለ ስምህ።

የቀልድ አምልኮ

አንድ ቀን እግዚአብሔርን አከረፍኩት። ለምን? ብትሉ፤ የለመንኩትን አልሰጥ ብሎኝ። ቤተ ክርስቲያን እንደ ደረሰኩ የኋላ ወንበር ላይ ተቀመጥኩ፤ መጉርመሴ ነዋ። በዚያው ላልዘልቅበት ነገር አጉል ፍንጥር ፍንጥር አልኩ። እርሱ ግን ያውቀኛልና አልቀሰፈኝም፤ ነገዬን አይቶ ማረኝ። የዚያን ቀን ፕሮግራም መሪው «ጌታን እናመስግን» እያለ ሲጮህ፤ እኔ እጆቼ እንዳያጨበጭቡ ደረቱ ላይ አጣበቅኳቸው።

ዓይነቱ ቢለያይም ይሄ ነገር ያጋጠማችሁ ብዙ እንደምትሆኑ እገምታለሁ። ዘፍጥረት ምዕራፍ 17 መግቢያ ላይ እግዚአብሔር ለአብርሃም፤ «እኔ ኤልሻዳይ ነኝ» ካለው በኋላ፤ ስለ ሦራ ስም መቀየር ሲነግረው፤ ቁጥር 16 ላይ፤ «ከእርስዎ ልጅ አሰጥሃለሁ፤ እባርካትማለሁ፤ የአሕዛብም እናት ትሆናለች. . .» ብሎ ሲናገረው የሰጠው ምላሽ፤ እኛም አውጥተን ባንናገረውም በልባችን የምናንሸራሸረው ጉዳይ ነው። እንዲህ ይላል፤ «አብርሃምም በግምባሩ ወደቀ፤ ሳቀም፤ በልቡም አለ፡- የመቶ ዓመት ሰው በውኑ ልጅ ይወልዳልን? ዘጠና ዓመት የሆናትም ሣራ ትወልዳለችን? አብርሃምም እግዚአብሔርን፡- እስማኤል በፊትህ ቢኖር በወደድሁ ነበር አለው።»

አብርሃም በግምባሩ ወደቀ ለእግዚአብሔር እየሰገደ፤ በልቡ ግን የጌታን ቃል ተጠራጥሮ ሳቀ። ሊሆን የማይችል ነገር እንደ ሆነ በማመን ጭራሽኑ በሥጋ ምሪት ተንቀሳቅሶ ያገኘውን የእስማኤልን መኖር ተመኘ። መረጃ አድርጎ የእግዚአብሔር ቃል እንደማይፈጸም ተከራክሮ ሲረታ። እኔም እናንተም ከአብርሃም አልተለየንም። ጌታ አደርገዋለሁ ያለንን ከማመን ተቃራኒውን ማመን ይቀልለናል። ይህ ግን እግዚአብሔርን አያስደስተውም። አበሻ ሲያነጥስ፤ ወዳጅ ከሆነ «ይማርህ» ይባልለታል። ጠላት ከሆነ ደግሞ በአንደበት ባይወራም በልብ፤ «ደፍቶ በግንባርህ» የሚለው ይታከልበታል።

አምልኮ ከንጹሕ ኅሊና የሚወጣ የውስጥ ጉዳይ እንጂ ውጫዊ ታይታ አይደለም። እግዚአብሔር ደግሞ ልብና ኩላሊትን

ይመረምራልና፤ ልባችን ሌላ አፋችን ደግሞ ሌላ አይሁን።
ስናመልከው በአንድ ልብ፤ ስናምነውም በሙሉ ልብ ይሁን።
ግማሹን ሰጥተን ግማሹን አንንሳው። እግዚአብሔር ታማኝ ያለውን
የሚፈጽም ነውና።

መዝሙር:- አፌን በሳቅ ሞላ ምላሴን በእልልታ

ጠላቴ ማቅ ለበሰ አከበረኝ ጌታ፤

አንገት አያስደፋ ደግሞም አያሳፍር

ለሚታመኑበት ታማኝ ነው እግዚአብሔር

ታማኝ ታማኝ ነው እግዚአብሔር።

ዛሬን ስንውል የእግዚአብሔርን ታማኝነት አስበን በሙሉ ልብ
ጌታ እንደ ረዳን መጠን እናምልክው።

የጠላት ክልል

«ጠላት ጠላት ነው፤ የጠላት ወዳጅም ጠላት፤ ነገር ግን የጠላቱ ጠላት ለእኔ ዘመዴ ነው» የሚሉት አባባል አለ። በሌላ በኩል ደግሞ፤ «ነገረኛ ጉረቤት አጥር ያሳጥራል» የሚለውን አባባል በማሰብ፤ «ምቀኛ ጉረቤት አታሳጣኝ» ብለው የሚጸልዩም ሞልተዋል።

በውጊያ ላይ ያለ ሰው ግን ጠላትን ከጠላትነቱ ውጭ አያየውም። መትረየስ ደግኖ ለሞት የሚጠባበቀውን ጠላቱን አይወዳጅም። ዓይኑ እያየ ፈንጂ የተጠመደበት የጠላት ወረዳ ገብቶ ሞቱን አያፋጥንም። ሶምሶን የተባለው የእግዚአብሔር ሰው ግን በጥቂት በጥቂቱ እየከበለለ ከርሞ በመጨረሻ ይባስ ብሎ ጠላት ክልል በመግባቱ፤ ፍጻሜው አካባቢ ሕይወቱ ደመናና ጥላሽት ያጠላበት ነበር። ነፃ ያወጣል ተብሎ በመንፈስ ቅዱስ ተቀብቶ ለጌታ የተለየው ናዝራዊ፤ እንኳንስ ሕዝቡን ሊታደግ እርሱ ራሱ በፈቃዱ እሥረኛ ሆኖ አረፈው።

መጽሐፈ መሳፍንትን ገልጠን ከምዕራፍ 13-16 ያለውን ምንባብ ብናይ፤ አነሣሡንና አወዳደቁን እናውቃለን። የተወለደው በትንቢት ነው፤ ወዲያውም ጌታ በዳን ሰፈር ውስጥ ያነቃቃው ጀመር (13:25)። ከዚያም አንዲት ሴት አይቶ ወደዳት፤ አባቱንም ያጋባው ዘንድ ነዘነዘው። አንድ ቀን መንገድ ላይ ሳለ አንድ የአንበሳ ደቦል መጣ፤ በሶምሶን ላይ መንፈስ ቅዱስ ወረደበትና አንበሳውን ቆራረጠው። ከጥቂት ቀናት በኋላ ልጅቷን ሊጠይቅ ሲወርድ አንበሳውን ሊያይ ፈለገ፤ በራሣው ውስጥ ንብ ሰፍሮበት አየ፤ ከውስጡም ያለውን ማር ወስዶ እርሱም በላ ለእናትና አባቱም አበላቸው። በዚህም «ርኩስን ነገር አትንኩ» የሚለውን የጌታን ትእዛዝ ተላለፈ። ራሱ ረከሰ፤ ሰውንም አረከሰ።

ቀጥሎ ደግሞ ልጅቷን አጋባ፤ እግዚአብሔር አልነበረበትምና ትዳሩ አልበረክት ብሎ ለውጊያ ዳረገው። ከዚያ በማስከተል በጋዛ አንዲት ጋለሞታ ሴት ዘንድ ገባ። የአገሪቱ ሰዎች ሊገድሉት ሲፈልጉ፤ የከተማይቱን በር ተሸክሞ በተራራ ላይ ጣለው። ኃይሉን ያዩ የሶምሶን አካሄድ በንጽሕና ይመስላቸው ይሆናል። ነገር ግን

መዛግ ጀምሮ ነበር። ቀጥሎ ደግሞ ወደ ደሊላ ገባ። ዓይኑን ከመታወሩ የተነሣ ኃይሉን የሚያጣበትን መንገድ እያባባለች ስትሰምነው፤ እምባዋን አይቶ የውድቀቱን በር ከፈተ። ነፃ ሊያወጣ የተቀባው ሶምሶን ቅባቱ ያድነኛል ብሎ ጠላት ክልል ሊምነሽነሽ ሲሞክር፤ አወዳደቁ አላማረም። ዓይኑን አውጥተው ወፍጮ ገርዳፊ አደረጉት።

ከሶምሶን ሕይወት የምንማረው ብዙ ነገር አለ። ቅባት ብንቀባ ለአገልግሎት መሆኑን ሳንዘነጋ፤ የመንፈስ ቅዱስን ፍሬ በሕይወታችን ለመግለጽ ግን ከኃጢአት ጋር መታገል እንዳለብን እንረዳለን። ቅባት ከፈተና አያድንም። ቅባት ለአገልግሎት ነው። ይህንን እውነት ስተን እንደ ሶምሶን ብንሆን፤ መጨረሻችን ውድቀት ነውና ዋጋችንን ቀድመን በመተመን ጸጋችንን ከሚላጭ ኃጢአት እንሸሽ። «ምንም አልሆንም!» እያልን ጠላት ክልል ያለ ምራት አንንጉራደድ። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን እንደ መከረው መራቅ ከሚገባን ነገር እንራቅ። ወድቀን ያለን ብንኖር ደግሞ እንደ ሶምሶን ባለቀ ሰዓትም ቢሆን ለጌታ ክብር ኖረን እንድናልፍ እግዚአብሔር ኃይላችንን እንዲያድስ እንማጸነው።

መዝሙር፡- ዓለም ደሊላ ድለላሽ

አይቀርም ያልፋል አንድ ቀን፤

አምላኬ ጳንዴ እርዳኝ ብሎ

ሳምሶን አምላኩን ሲማጸን።

ሆድ ምታት

የውጭ አገር ሰዎችን አማርኛ ቋንቋ አስተምራ አውቃለሁ። አንዳንዴ የሚናገሯቸው ቃላት ሳቅ በሳቅ አድርገውኝ አልፈዋል። አንደኛውን ጸሎት ላስተምረው ፈልጌ፤ «ምግብ ቀርቦ ጸልይ ብትባል ምን ትላለህ?» አልኩት። እርሱም እንዲህ ብሎ እግዚአብሔርን አመሰገነ፤ «ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ ስለ ምግብ እግዚአብሔር ይስጥልኝ።» ያኔ ሳቄን መቆጣጠር አቃተኝ። ለካስ ይሄን ወጣት "Thank you" የሚለውን ቃል አቻ ትርጉም «አመሰግናለሁ» ሳይሆን፤ «እግዚአብሔር ይስጥልኝ» ብዬ አስተምረው ኖሯል። ጌታ ኢየሱስ ራሱ አምላክ ስለ ሆነ ምን ጉድሎበት እግዚአብሔር ይሰጠዋል። ለነገሩ እግዚአብሔር ስንል እርሱን ጭምር አይደል። ሌላዋ ደግሞ አንድ ቀን ራሴን አሞኝ ሳለ ምን እንደ ሆንኩ ጠየቀችኝ። እኔም «ራስ ምታት ነው» ብዬ መለስኩላት። ከተወሰነ ወራት በኋላ ስታቃስት ሰማችት፤ «ምን ነው? ምን አገኘሽ?» ብዬ ብጠይቃት፤ ሆኗን አንቃ ይዛ፤ «ሆድ ምታት» አለችኝ። «ቀ» ና «ከ» ተደባላልቆበት «ከበር» ለማለት «ቀበር» ያለውን፤ «ሰባኪ» ሊል ፈልጎ «ሰባቂ» ያለውንም የውጭ ዜጋ በዘመኔ ሁሉ አልረሳውም።

አዲስ ቋንቋ መልመድ ቀላል አይደለም። መንፈሳዊ ነገርም እንዲሁ ነው። አስተውላችሁ እንደ ሆነ ጸሎትህ በሚገባ መች እናውቅ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ከየት ተጀምሮ እንዴት እንደሚነበብ፤ እንደሚተረጉምና ከሕይወት ጋር እንደሚዛመድ መች እናውቅ ነበር። የመጽሐፍ ቅዱስ ምዕራፍና ቁጥር ለማውጣት ላብ በላብ የሆንን ጥቂት አልነበርንም። ቋንቋን ለመልመድ ልፋት እንዳለበት ሁሉ፤ በመንፈሳዊ ሕይወታችንም ለማደግ ብዙ አልምተን የምናጠፋው ነገር ይኖራል። ሰዎች ሲጸልዩና ሲያነቡ እያዳመጥን አሜን ማለት ችለን ይሆናል፤ ነገር ግን በግላችን ጊዜ ወስደን በሰከነ አእምሮና በተረጋጋ ልቦና ከእግዚአብሔር ጋር በጸሎት ተቆራኝተን ያሳለፍናቸው ሰዓታት ቢደመሩ ስንት ይሆኑ ይሆን? ለሕይወቴ ይጠቅመኛል፤ ለእኔ ነው የተጻፈው በማለት የእግዚአብሔርን ቃል ለእኛ እንደ ተጻፈ በማመን ዕለት ዕለት በጥማት ካነበብን ስንት ጊዜ አልፎ ይሆን?

ከላይ የጠቀስኳቸው የውጭ ዜጎች ተስፋ ባለመቁረጥ ሳይረበሹ ገፍተውበት ከበፊቱ የተሻለ የቋንቋ ክህሎት ያዳበሩ ሲሆን፤ በዚህ ከቀጠሉ ዕለት ዕለት ማደጋቸው አይቀርም። ነገር ግን አንዴ አውቄአለሁ በሚል ትዕቢት ቢጤ ቢነፋፉ የተረፈውን ሳያውቁት በዚያው በለመዱት ዳዴ ብለው «ወፌ ቆመች» ቢባልላቸው ነው።

ወገኖቹ ሆይ፤ እስቲ ተረጋግተንና ጊዜ ወስደን የራሳችንን ሕይወት የምር እንፈትሽው፤ እያደግን ነው ወይስ አድገን አድገን አብቅተናል? ለክርስትና ሕይወት ጣዕም የሚሰጠው በሥርዓት ጌታን የምናመልክበትና በግላችን ቃሉን አንብባለን እንደ ፈቃዱ ለመኖር የምንተጋበት ጊዜ ጋር በንጽጽር የሚሄድ ሲሆን ነውና፤ ዛሬ ጊዜ ወስደን ያልተስተካከሉ የጽሞና ጊዜያችንን እናቃና። ካልሆነማ ሕይወትና አገልግሎት ትርጉሙ ይጠፋብናል፤ ኑሮአችንም ቃና የሌለውና በድርቀት የተሞላ ይሆናል። ወንድማችን ታምራት ኃይሌ እንዲህ ሲል በአንድ ወቅት ዘምሯል፡-

መዝሙር፡- አጀማመሬስ አማረ

ግንኙነቴም እጅግ ሠመረ፤

እስቲ ንገረኝ ጌታዬ

ምን ይሆን የመጨረሻዬ?

የማያባርር ኑሮ

ለአገልግሎት በአንድ ክፍለ አገር ሳለሁ አብሮኝ የተማረ ጓደኛዬን አገኘሁት። ከተለያየን ብዙ ቆይተናል። ስለ ኑሮውና ሕይወቱ ጠይቄው አጫወተኝ። በመንግሥት መሥሪያ ቤት ውስጥ ተቀጥሮ አገሩን እያገለገለ ነበር። የጥንቱን አንሥተን አወራንና ወደ አመሻሽ ላይ ራት ሊጋብዝኝ ተያይዘን ወደ አንድ ሆቴል አመራን። ራት ቀርቦ እኛም ጣታችንን ውኃ አስነክተን ልንበላ ሰንል፤ በፊታችን ስለቀረበው ማዕድ እግዚአብሔርን ለማመስገን ስጸልይ ፊቱ ተለዋወጠ፤ ግንባሩም ተቋጠረ። ጸሎት ስጨርስ መጠየቁ ሌላ ነገር ያመጣል ብዬ በዝምታ የማይናገረውን ምግብ ቀማምሼ አመስግኜው ተለያየን። በሌላ ጊዜ እዚያው አገር ስሄድ እንደገና አገኘኝና የዚያን ቀን ያከረፈበትን ምክንያት ነገረኝ። «ስትጸልይ፤ አንተ በሌላ መንገድ፤ እኔም ደግሞ በሌላ መንገድ ላይ እንዳለን ተረዳሁ» አለኝ።

እውነት ነው ምንም እንኳን ጓደኛዎች ብንሆንም፤ አንድ መሥሪያ ቤት ብንሠራም፤ የአንድ ቤተሰብ ልጆች ብንሆንም፤ በክርስቶስ በማመናችን ምክንያት ፍጻሜያችን ለየቅል ነው። ልናገረው የወደድኩት ነገር እግዚአብሔር የራት ጸሎትን ለበብ አድርጎ ለዚህ ወዳጄ አካሄዱን እንዲመረምር ካስቻለው፤ የእግዚአብሔር መጠቀሚያ ይሆናሉ ብለን በማንገምታቸው ዕለታዊ እንቅስቃሴዎቻችን ለሰዎች ሊያስተላልፍ የወደደውን ያደርጋል። እኛ እውነተኛ አማኞች ከሆንን፤ የክርስቶስ ኢየሱስ የማስታወቂያ ሰሌዳዎች ነን። ሰው ሁሉ ያነብበናል። ኑሮአችን ግን ክርስቶስን ገልጦ ኃጢአተኝነትን ይወቅሳል ወይ? ጌታ ኢየሱስ በአንድ ወቅት ወደ ጴጥሮስ ሄዶ በጀልባው በመጠቀም አስተማረ።

አንድ ሌሊት እነ ጴጥሮስ ዓሣ ሲያጠምዱ ሲተጉ አድረው ግን ምንም አልቀናቸውም ነበር። ጌታ ትምህርቱን ሲጨርስ እነ ጴጥሮስ መረባቸውን እንዲጥሉ ሲያዝዛቸው ጴጥሮስ፤ «አቤቱ፤ ሌሊቱን ሁሉ አድረን ስንደክም ምንም አልያዝንም፤ ነገር ግን በቃልህ መረቦቼን እጥላለሁ አለው» (ሉቃስ 5:1-11)። ጴጥሮስ በዓሣ ማጥመድ የተካነ ሰው ነበር። ከልምዱ አንጻር ሲያየው ዓሣ ማጥመዱ ዋጋ ቢስና ከንቱ ልፋት ነው። ነገር ግን ጌታን አክብሮና አምኖ መረቡን ሲጥል መረቦቻቸው እስኪቀደዱ ድረስ ዓሣው

መረባቸውን ሞላው።። ጴጥሮስ ይህን ባዩ ጊዜ በኢየሱስ ጉልበት ላይ ወድቆ፣ «ጌታ ሆይ፣ እኔ ኃጢአተኛ ነኝና ከእኔ ተሰይ አለው።»

እዚህ ምንባብ ውስጥ ጴጥሮስ ጌታ እንዲለየው የመጠየቁ ነገር ግራ ያጋባል። በማስተዋል ስንመረምረው ግን እውነትነት አለው። የጌታ ኢየሱስ በዚያ መኖርና የቃሉ እውነተኛነት የጴጥሮስን ኃጢአተኝነት ስላሳየው ከነኃጢአቱ በጌታ ፊት መሆኑ ከብዶት ተለየኝ አል። የኋላ ኋላማ ከጌታ ጋር ሲላመድ ከክብር ተራራ ለመውረድ ተቸግሮ ለመሰራጨ፣ ለኤልያስና ለጌታ ድንኳን ሠርቶ ከዚያው መኖር ፈልጎ ነበር (ማር. 9:1-6)። ክርስቶስ ባለበት ኃጢአት ሞገስ የለውም። ጴጥሮስ ከጌታ ጋር ለመሆን እንደ ተቸገረ፣ ለዎችም በእኛ ሕይወት ክርስቶስን አይተው ኃጢአተኝነታቸው ታስቧቸው ወደ እግዚአብሔር እንዲመለሱ ምክንያት ነን ወይስ ተመሳስለን ነው ያለነው? ለሚጠፉት የሞት ሽታ ነን ወይ? እንዴትስ እንዲህ ዓይነት መልካም ሕይወት ኖረን የለውጥ ምክንያት መሆን እንችላለን?

መዝሙር:- መሻቴን (3X) አትጎሣኝ ጸሎቴን፣

በማግኘት፣ በማጣት፣ በሕምም፣ በጤንነት፣

ዝግ ባለ መንፈስ በጭምተኝነት፣

በሕዝብህ መካከል ስመላለስ ሳለሁ፣

ይህን እንድትሰጠኝ አለምንሃለሁ።

መሻቴን . . .

በቀደመው ጊዜ ባለፉት ዘመናት፣

ዘምሬልሃለሁ በተዋቡ ቃላት፣

ከእንግዲህ ወዲያ ግን አደራ የምልህ፣

ከመዝሙራ ይልቅ ኑሮዬ እንዲመስልህ።

መሻቴን . . .

ቃል ኪዳን

ትንሽም ቢሆን፤ «ያለውን የሰጠ ንፋግ አይደለም።» ልጆቻችሁ ከእናንተው እጅ ገንዘብ ወስደው መልሰው ለእናንተ ስጦታ ሲሰጧችሁ አይገርማችሁምን? ዳዊትም ያደረገው ይህንኑ ነበር። እግዚአብሔር ከሌት ውርጭና ከቀን ቀትር ለውጮ ድንገት ንጉሥ ሲያደርገው፤ ለዚህ ላበቃው ለአምላኩ በየዕለቱ የዘመረው መዝሙር አልበቃ ብሎት ለእግዚአብሔር ቤት ካልሠራሁለት ብሎ ዱብ እንቅ አለ። እግዚአብሔርም ዳዊትን፤ «አንተ ለእኔ ቤት አትሠራልኝም፤ እኔ ግን ለአንተ ቤትን እሠራልሃለሁ።» የሚል መልስን ሰጠው።

እግዚአብሔር ደግነቱን በዳዊት ሕይወት እንዳበዛ፤ ለእኛም ቸርነቱን አስፍቶልናል። እንደ ዳዊት ቶሎ ምልስ የሚል ልብ ያለው ሰው በዘመን መሃል ከስንት አንድ ቢገኝ ነው። ጌታ ግን የዳዊትን የልቡን ቅንነት አይቶ፤ ለእግዚአብሔር ማደሪያ የሚሆን ቤት እንዲሠራ አልፈቀደለትም። ግን ለምን? አንደኛ፤ ዳዊት ደም አለበት። የሰው ደም በከንቱ አፍስሷል። በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ፤ እግዚአብሔር የዳዊትን ልጅ ሶሎሞንን ቤት ሊያሠራው ወዷልና፤ ለዳዊት የገባው ቃል ኪዳን በመጽሐፈ ሳሙኤል ካልዕ ምዕራፍ 7:1-17 ላይ ተዘግቦልናል።

በዚህም ቃል ኪዳን እግዚአብሔር የዳዊት ዙፋን በልጁ ለዘለዓለም እንደሚጸና ነግሮታል (ቁጥር 17)። ይህም ቃል ኪዳን ከሰሎሞን አልፎ በጌታችን በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ተፈጽሟል። ለዚህ ነው የዕብራውያን ጸሐፊ ምዕራፍ አንድ ላይ «እኔም አባት እሆነዋለሁ፤ እርሱም ልጅ ይሆነኛል» (ዕብ. 1:5) የሚለው ቀደምት ጥቅስ እንደገና በክርስቶስ ሙላት ማግኘቱን የሚያስረዳለን። ጳውሎስም በሮሜ መልእክቱ መግቢያ ላይ ወንጌል ማለት ከዳዊት ዘር ስለ ሆነው ስለ ክርስቶስ ኢየሱስ እንደ ሆነ ያወጀው (ሮሜ 1:5)። ጌታችን በሥጋ ከዳዊት ዘር መምጣቱ ግልጽ ነው። ለዚህ አይደል እንዲህ ብለን በመዝሙር የምናመሰግነው፡-

መዝሙር:-

ክብር ለኢየሱስ ይሁን፤

አየን አሸናፊነቱን፤

ኃያል እንደ እርሱ የለም፤

ይንገሥ ለዘለዓለም፡፡ (2x)

የተናቀ ደካማ ቢመስልም አመጣጡ፤

ከእሴይ ልጅ ከዳዊት ሥር የወጣው ቀጥቋጦ፤

ኢየሱስ አሸነፈ ፍሬው ምድርን ሸፈነ፤

የእግዚአብሔር ፈቃድ በእርሱ ተከናወነ፡፡ (2x)

ኤልሻዳይ

አሁን ማን ይሙት ኢትዮጵያ ከብራ፣ አሜሪካ ደህይታ በኢትዮጵያ ስትረዳ፣ እንግሊዝ ተርባ በኢትዮጵያ ስትመጸውት፣ አውሮጳውያን ወደ ኢትዮጵያ ለመምጣት ዲቪ ሲሞሉ፣ አሰብ ወደብ የእኛ ሆኖ፣ አረቦች በጌታ አምነውና ተጠምቀው ወንጌል ሲሰብኩ መስማት ወይ ደግሞ ማየት ይቻል ይሆን? ሀበሻ ሲተርት፣ «የማይመስል ነገር ለሚስትህ አትንገር» ይላል። ምክንያቱም የኋላ ኋላ ጎፍረትን አክሎ ይመጣልና።

ታሪክን እማኝ አድርገን ወደ ኋላ ስንጓዝ ግን፣ ከላይ ከዘረዘርናቸው የማይቻሉ የሚመስሉ ነገሮች ጋር እኩያ የሆነ ታሪክ ተዘግቦልናል። አብርሃም ሸምግሏል፣ ሣራም አርጅታለች። ማኅፀኗ ፍሬን እንዳያፈራ የታወጀባት፣ የመውለድ ተስፋዋ ከፀሐይ የራቀ፣ ከቀላያት የጠለቀ ነበር። እግዚአብሔር ግን በዘፍጥረት 17 ላይ እንደ ተገለጸው ለአብርሃም ተገልጦ፣ «እኔ ኤልሻዳይ ነኝ፣ በፊቱ ተመላለስ» ብሎ ተናገረው። ቃል ኪዳኑን እንደሚጠብቅለትም አስረገጠለት።

ኤልሻዳይ ማለት ሁሉን ቻይ፣ የማይቻል የሚመስለውን ችሎ የሚያደርግ፣ ተስፋ በተቆረጠበት ነገር ላይ ክንዱን ዘርግቶ ታሪክን ገልብጦ ፈቃዱን የሚሞላ፣ የሚያስቸግረውና የሚያቅተው የሌለ፣ ባለ ሙሉ ጉልበትና ኃይል፣ አቅሙ የማይገመት፣ ያለውን ከመፈጸም ሊያቆመው የሚችል ማንም የሌለ ማለትንም ይጨምራል ብዬ በግሌ አስባለሁ። የተዘጋጋ በር ይከፍታል። በበረሃ ዝናብን፣ በጠቆረ ደመና መሃል ደግሞ ፀሐይን ያወጣል፣ በባሕር ሥር ደረቅ መንገድን ያዘጋጃል፣ በአጠቃላይ የማይችለው ነገር የለም።

ለአብርሃም እንደ ተናገረም ምዕራፍ 21 ላይ ሣራ በልጅ ተጉብኝታ ጉደሎዋ ሞልቶ ወንድ ልጅ ታቅፋለች። ለአብርሃም ነገራቸውን የሠራ ጌታ የእኛም አምላክ ነው። እኛም በአምነት የአብርሃምም የእግዚአብሔርም ልጆች ነንና። እግዚአብሔር ደግሞ ስላገለገለው ሳይሆን፣ ልጆቹ ስለ ሆንን እንደ አባትነቱ ባስጨነቀን ነገር ላይ እጁን ዘርግቶ ኃይሉን በመግለጥ ኤልሻዳይነቱን ያሳያል።

ወገኖቼ፤ ዛሬ በከበደብን ነገር ላይ በጌታ ስም እንዘመትበት።
ጌታ ይችላል ብለን እንዘምር፤ ችግራችን ላይ ቆመን የምሥጋና
መሥዋዕት እናቅርብ፤ አንደበታችን የጌታን ታላቅነት ያውጅ።
እውነት ነው ጌታ ኢየሱስ ይችላል፤ ክንዱ አላጠረም፤ ይሠራል፤
ዛሬም ብርቱ፤ ዛሬም ኃያል፤ ዛሬም ታላቅ ነው።

መዝሙር:- ምን ተስኖት (4)

ባሕሩንም የከፈለው ምን ተስኖት፤

ጐልያድን የዘረረው ምን ተስኖት፤

የፈርዖንን ሠራዊት ምን ተስኖት፤

ያደረገው የውኃ እራት ምን ተስኖት።

ኤልሻዳይ አምላክ ነውና

የሚሳነው የለምና፤

ምንተስኖት እንበለው

ድል የሚገኘው ያኔ ነው።

አሲምሌሽን

በ19ኛው ክፍለ ዘመን መገባደጃ ላይ ፈረንጆቹ አውሮጳውያን የጀርመን ከተማ በሆነችው በርሊን ላይ ተሰባስበው አንድ ምሥጢር ተከፋፈሉ። የዶለቱት ፍሬ ነገር፣ አፍሪካውያን ራሳቸውን ማስተዳደር ስለማይችሉ እኛ በግዛታችን ሥር አድርገን እናስተዳድራቸው፤ ሀብታቸውንም እነርሱንም የራሳችን እናድርግ በማለት ተስማምተው ላይከዳዱ ተማማሉ። ሁሉም አገሮች የራሳቸው የሆነ የአገዛዝ ስልት ነደፉ። መቼም እንግሊዝ ባለችበት ሁሉ ነገር አለ። ስለዚህ ከፋፍሎ መግዛትን መረጠች። አንዱን አፍሪካዊ ከሌላው ጋር በማናከስ እርስ በርስ ሲበላሉ እርሷ በሰላም ልትገዛ! ፈረንሳይ ደግሞ አፍሪካውያኑ በአገራቸው ውስጥ እየኖሩ ፈረንሳዊ መሆን ቢፈልጉ ዕድሉን እንደምትሰጣቸው በማስመሰል እንደ ፈረንሳይ አንድ ክፍለ ሀገር እንደሚቆጠሩ ነገሯቸው። ከተወሰነ ጊዜ በኋላ የነቁ አፍሪካውያን በጀመሩት የነጻነት ትግል እንግሊዝና ሌሎች ቅኝ ገዢ ወራሪዎች አፍሪካን ለቅቀው ሲወጡ፣ ፈረንሳይ ግን አሁንም በእጅ አዙር ቅኝ አገዛዝ አፍሪካውያንን እየገዛች ነው እላለሁ። ዛሬም ቢሆን ከአፍሪካዊነታቸው ይልቅ ፈረንሳዊነታቸውን የሚወዱ ምዕራብ አፍሪካውያን ቁጥር ብዙ ነው። ባለፈው በተደረገው የዓለም የአገር ኳስ ዋንጫ ውድድር፣ አል ሃጂ ዲዮፍ የተባለው የሴኔጋል ተጫዋች እንዲህ ሲል ተናግሯል፣ «እኔ የምጫወተው በመጀመሪያ ደረጃ ለሴኔጋል ቀጥሎ ለአፍሪካና በሦስተኛ ደረጃ ለፈረንሳይ ነው።» ታዋቂው ገጣሚ ሴዳር ሴንጉርም ቢሆን፣ «ለእኛ የሚበጀን በፈረንሳይ መገዛታችን ነው» ብሏል።

ስው በመገዛት ውስጥ ሲኖር የራሱን ነጻነት ማጣጣም ስለማያውቅ ከመገዛት ውጭ ኑሮ ያለ አይመስለውም። ፈረንሳይ አፍሪካውያኑ ወድደው ራሳቸውን ለባርነት እንዲያስገዙ ያደረገችው ለእነርሱ አስባ በማስመሰል ነው። በክርስትናም ሕይወት ተመሳሳይ አጋጣሚ ሊከሰት ይችላል። ከነበርንበት የሰይጣን ባርነት ሳንወጣ በፊት የምንኖረውን ኑሮ እንደ ጤናማ አድርገን ስለቆጠርነው፣ ያው ባርነት መልኩን ቀይሮ፣ ዘምኖና ሠልጥኖ ሲመጣ ሳናንገራግር ይበጀናል ብለን ተቀበልነው። ድሮ ከጌታ ውጭ ሳናውቅ መርጠን

ክርስቶስን እንዳልተከተልን፤ የዘመኑ የሥልጣኔ ወጀብ ዕለታዊውን መንፈሳዊ ደስታችንን ማርክ ወስዶ ርካታ ቢስ አደረገን። ውስጣችን መዘረፉን ሳናውቅ በምናምንቴ ነገር ተታልለን የቀድሞውን አርነታችንን ዘነጋን። ሊጠቅመን መስሎ አረደን። ግለኝነት ነግሦ ፍቀር ከመነመነች፤ ከእግዚአብሔር ቃል ይልቅ ጋዜጣ ሲታመን፤ ከክርስቶስ ተአምራት ይልቅ «የስፓይደር ማን» ሲታወጅ ሳናውቅ አልቀናል ለካ። አንደበታችን ሳይቀር ክልስ ሆኖ ከመድረክ ላይ እንኳ በአዛቦን ይናገር ጀመር። ጉበዝ እንንቃ! ለሥጋ ሞተናል፤ ለክርስቶስ እንኖራለን እያልን ኑሮአችን ግን በስቅለትና በትንሣኤ መሃል ሆነ፤ ከግብፅ ወጥተን ከነፃን ሳንገባ ዘልለን መሃል ሰፋሪነት እንደ ብልጥነት፤ ቅድስናና ለወንጌል መቆም እንደ ጆልነት ተቆጠረ። በከፋፍለህ ግዛውም ሆነ በቅይጥ ማንነት እንዳንገዛ ገና ድሮ ተመክረን ነበር እኮ።

«ለመታዘዝ ባሪያዎች እንድትሆኑ ራሳችሁን ለምታቀርቡለት፤ ለእርሱ ለምትታዘዙለት ባሪያዎች እንደ ሆናችሁ አታውቁምን? ወይስ ለሞት የኃጢአት ባሪያዎች ወይም ለጽድቅ የመታዘዝ ባሪያዎች ናችሁ» (ሮሜ 6:16)።

መዝሙር:- ያዝ ለቀቅ፤ ሄድ መጣ፤ ገባ ወጣ፤

ሕይወት ቅጡን ሲያጣ፤

ወይ ከኢየሱስ ወይ ከዓለም ምረጥ እንጂ፤

ሦስት መንገድ የለም።

የቂራ ግማት

ሁልጊዜ በቂራ ሰፈር ሳልፍ፤ መኪና ውስጥ የምጭናቸው ሰዎች አፍንጫቸውን ይሸፍናሉ፤ መስኮቱንም ይዘጉታል። ለምን? ቢባል ሽታው እንኳን አፍንጫን ማሸፈንና አገር አስጥሎም ያስኩበልላል። ለስንትና ስንት ዓመታት ልኳንዳ ቤት ያልሄደው የታረዱ የበሬዎች፣ የላሞች፣ የበጉችና የፍየሎች አጥንት የተከማቸው እዚያ ነው። አላፊ አግዳሚውስ ከቻለ በነጠላ፣ በመሃረብ፣ በጃኬት ኮሌታና በእጁ መዳፍ ሽፍኖ ለጊዜው ከቂራ ግማት ያመልጣል። የሚያሳዝኑኝ እዚያው ቂራ ሰፈር የሚኖሩ የቂራው ጉረቤት የሆኑ ወገኖቹ ናቸው። ግን አንዳንዶቹ ይወዱታል አሉ። ብዙ የከረሙትማ ሌላ ሰፈር አድረው ካልሸተታቸው ይናፍቃቸዋል። ስለ ተላመዱት፣ ለእነርሱ ግማት ሳይሆን፣ ትዝታ ሆኗል። ጧትም ማታም ማግ ማግ ያደርጉታል።

ዛሬ ቂራ የወረድኩት ዳዊትን አስቤ ነው። ዳዊት እሴይ ይባላል። ከብዙ ሺህ ዓመታት በፊት በእስራኤል ላይ ንጉሥ ነበር። (1ኛ ሳሙ. 11:1)። ታዲያ አንድ ቀን ዓይኖቹ የባልንጀራውን ሚስት አዩ። ያመጧት ዘንድ ለእነመቶ አለቃ ትእዛዝ ሰጠና የሰው ሚስት ቤቱ አስመጥቶ ተኛት። ንጉሥ ነውና ማን ይቀጣኛል ብሎ ነው። ማርገዚን ስትልክበት ጥፋቱን ተናዝዞ ካሣ በመክፈል ወይ ደግሞ የሚገባውን በማድረግ ፋንታ፣ ባሏን ከጦር ሜዳ አስመጣውና ከሚስቱ ጋር እንዲተኛ ቢያባብለውም፣ በመጠጥ ቢሞክረውም አልላካ አለው። እንዴ! ዳዊት ምን ነካው? ያው እንደ ቂራ ሆኖበት ነው። በኃጢአት ስለ ቦካ፣ የኃጢአቱ ግማት አልታወቀውም። ጭራሽ አንዱን ለመሸፈን ሌላ እየደገመ፣ ሁልጊዜ በገና እየደረደረ መዝሙር የሚያቀርብባቸው ጣቶቹ፣ ወደ እግዚአብሔር በጸሎት የሚያነሣቸው እጆቹ የሞት ትእዛዝ ጽፈውና አጽፈው የሰው ባል አስገደሉ።

ሰው ራሱን በእግዚአብሔር መንፈስና ቃል ካልፈተሽ በኃጢአት ውሎ በኃጢአት ስለሚያድር ዐመፅ እንደ ቂራ ግማት ሱስ ይሆንበታል። ካለንበት ድንዛዜ ሳንወጣ ለሌሎች ለመናገር የምንተጋ፣ «የራሷ እያረረ የሰው ታማሳለች» የሚለው ተረት እንዳይደርስብን ቆም ብለን የሸተተውን ሕይወታችንን እንደገና

በንስሐ ሰላም እንዝራበት፤ መልካም መዓዛ ያለውንና ጌታ የሚወደውን ሕይወት እንዲሰጠን በፊቱ እንውደቅ። የኃጢአት ደመወዝ እንደ ኮንትራክተር ሠርተን ስንጨርስና ቼክ የሚሰጠንን ብዙ ሳናጠፋ እንንቃ። ጤነኛ መስሎን የምንኖረውን ኑሮ እስኪ ጊዜ ወስደን እንፈትሸው።

ዳዊት ቶሎ ነቅቶ መዝሙር 51ን ጸለየ። እናንተስ መዝ. 50(51)፡1-9ን ብታነብሱ፡-

«አቤቱ፣ እንደ ቸርነትህ መጠን ማረኝ፤

እንደ ምሕረትህም ብዛት መተላለፌን ደምስስ።

ከበደሌ ፈጽሞ እጠበኝ፣

ከኃጢአቴም አንጻኝ፤

እኔ መተላለፌን አውቃለሁና፣

ኃጢአቴም ሁልጊዜ በፊቴ ነውና።

አንተን ብቻ በደለሁ፣

በፊትህም ክፋትን አደረግሁ. . .»

የጳውሎስ ሞት ሥዕሎች

ጳውሎስ ሞት ኢትዮጵያ ካፈራቸው ጋዜጠኞች መካከል እንደ ብርቅ የሚታይ ሰው ነው። ነገረ ሥራው ሁሉ ያስቃል። ራሱ እንደ ተረከው፣ በልጅነቱ እንቁላል በማዞር ሥራ ተሰማርቶ ያውቃል። በኋላ ላይ ይመስለኛል መንፈሳዊ ሥዕሎችን እየሠራ መሸጥ ጀመረ። ታዲያ ሰዎች የሚወዷቸውና የሚታመኑባቸው መላእክት ለየቅል በመሆናቸው የገብርኤልን ሥዕል ሠርቶ ሲሄድ ሚካኤልን የተወዳጀ አልገዛ ቢለው ተማሮ መጻፊያ ቀለሙን ይዞ መሸጫው ይሄድ ገባ። ታዲያ ሥዕሉን ሲያሳያቸው ሚካኤልን ነው የምፈልገው ሲሉት፣ ከሥዕሉ ሥር በያዘው ማርከር ሚካኤል ብሎ መጻፍ ጀመረ። ሥዕሉ ያ እስከ ተጻፈበት ድረስ ገብርኤልም ሚካኤልም አልነበረም።

ኢትዮጵያ በክርስትና ሃይማኖት ጸንታ የቆየች ታሪካዊ አገር ናት። ሆኖም ግን፣ በማንም ሊሆን እንዳለው ከመሠረታዊው የክርስትና አስተምህሮ ወጣ ያሉ ልምምዶችና ሥነ-መለኮታዊ ያልሆኑ ቀኖናዎች ሠርገው በመግባታቸው የባህሉን ከእምነት-እምነትን ከፖለቲካ ለመለየት ያስቸግራል። የሥዕሉም ጉዳይ ከእነዚህ አንዱ ነው። መላእክት መናፍስት ናቸው። ዘወትር በእግዚአብሔር ፊት ቆመው እርሱ ራሱ ወደ ምድባቸው እስኪያስማራቸው ይጠባበቃሉ። ድግስ ደግሼም ሆነ በፋጨት ብጠራቸው ወደ እኔ አይመጡም። ጌታ እግዚአብሔርን ስጣራ ግን የጣር ሰቆቃዬን ሰምቶ ከእእላፋት መላእክቱ መሃል ይረዳኝ ዘንድ አንዱን ይልክልኛል፣ እኔም አመሰግንዋለሁ።

ምንም እንኳን ሥዕል ለማይማን መጽሐፍ ቅዱስ መሆን ቢችልም፣ ከሚገባው አልፈን በቀለም ብሩሽ የተፈጠሩትን የሥዕል ውጤቶች ማምለክ ከጀርመን ግን መንገድ ስተናል። ሥዕሉን ከግድግዳ ላይ ንፋስ ገንጥሎ መሬት ላይ ባፍጢሙ ሲደፋው ያየ ሕፃን፣ «እግዚአብሔር ወደቀ» የሚለው፣ ጌታን ንፋስ እንደሚያወዛውዘው አድርገን ስላሳየነው አይደል! በሉ ወገኖች፣ ወደ መጽሐፍ ቅዱሳዊ አስተምህሮ እንመለስ። ከፎቶ ይልቅ ራሱን ልናይ በር ተከፍቶልን የለ እንዴ! የዕብራውያን ጸሐፊ እኮ እንዲህ ብሏል፡-

አርብ የሳቀ እሑድ ያለቅሳል

አሊያንስ የሚባለው የፈረንሳይኛ ቋንቋ ትምህርት ቤት ገብቼ፤ ፈረንሳይኛ እማር ነበር። ፈረንሳይኛ ሲጻፍና ሲነበብ ይለያያል። ለዚህ ነበር አንድ ሕንድ በአንድ ወቅት፤ «እነዚህ ፈረንሳዮች ሕንድ ብለው የጻፉትን ሲያነቡት «ካልካታ» እያሉ ነው።» ብሏል። በተለይ እንግሊዝኛ አውቆ የገባ በብዙ መምታታት ውስጥ ያልፋል። አስተማሪዎቻችን ደግሞ ጉብዝ እንድንሆን በሚያደርጉት ጥረት ክፍል ውስጥ ዘወትር ጥያቄ ይጠይቃሉ፤ ድንገተኛ ፈተናም ይሰጣሉ። አንድ ቀን ስሟን የማላስታውሳትን ወጣት አስተማሪያችን ጥያቄ ሲጠይቁት ሳቀች። መምህራችንም በፈረንሳይኛ አንድ አባባል ጣል አደረጉ፤ «አርብ የሳቀ እሑድ ያለቅሳል» አሉ። ምን ለማለት እንደ ፈለጉ ገብቶናል።

በመንፈሳዊውም ዓለም ተመሳሳይ ነገር ሊፈጸም ይችላል። ማድረግ የማይገባንን የምናደርግ፤ በፈቃዱ ውስጥ ሳይሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ በራሳችን መንገድ ጠምዘዘን ለማስገባት የምንጥር ብዙ ነን። እግዚአብሔር ሲናገረው የሚደነግጥ ሰው የተባረከ ነው። ቃሉን ሰምቶ በየዋሕነት ተቀብሎ ለመመለስ የሚጥር የታደለ ነው። በእግዚአብሔር መዘበት ግን ፍጻሜው አስጊ ነው። ፈረንጆች የለበጣ ሳቅ መሳቅ ያውቁበታል። አበሻም ቢሆን ይህ አይጠፋውም። ነገር ግን ሰዎችን ማታለል በቻልንበት መንገድ ጌታንም ስንሞክር እንዳንገኝ እስጋለሁ።

በተለይ ሐዋርያው ቅዱስ ዮሐንስ ከጌታ ሰምቶ ለሚያምኑቱ እንደ ጻፈው፤ «ዓመፀኛው ወደ ፊት ያምፅ፤ ርኩሱም ወደ ፊት ይርከስ፤ ጸድቁም ወደ ፊት ጽድቅ ያድርግ፤ ቅዱሱም ወደ ፊት ይቀደስ አለ» (ራእይ 22:11)። ዛሬ በሳቅና በፌሽታ የምንጉነጩው ኃጢአት በእግዚአብሔር ፊት ሲገለጥ፤ «ምን ነው በቀረብኝ ኖር!» እንዳንል ዕለት ዕለት በደሙ ታጥቦን እንንጸና በአዲስ ሕይወት እንመላለስ። ካልሆነማ፤ የእግዚአብሔር ዝምታ ኃጢአታችንን ያጸደቀልን መስሎን በዘመናችን ማብቂያ ለለቅሶ እንዳያዳርገን ሞኝነት በሚመስል ጥበብ በየዕለቱ እንኑር። «ለነፍ በኃጢአት ያፈዛል» እንደ ተባለ እንዳንሆን ጌታ ኢየሱስን እናድንቀው።

መዝሙር:- ድንቅ ነው ለእኔ ጌታ፤ ድንቅ ነው ለእኔ ኢየሱስ፤

ሞኝነት ቢመስላት ለዓለም፤

ድንቅ ነው ለእኔ ዘለዓለም።

የውሻ ዋና

ውኃን የማውቀው መጀመሪያ ከቧንቧ ሲወርድ አይቺ ነው። የኋላ ኋላ ግን ከእናቱ እየተደበቅሁ ዋና እሄድ ስለ ነበር ከመጠጥነት ባሻገር ሰዎች ለመዝናኛነት የሚጠቀሙበትን ምሥጢር ተረዳሁ። ታዲያ የውኃ ዋና እውቀቴ ጥራዝ ነጠቅ ነው። አራት ሜትር ያህል እንደ ምንም ተንደፋድፊ ከዋኘሁ፤ እንደ ምንም ተፍጨርጭሬና ተንጠራርቼ ከወንዙ ዳር የበቀለውን ሣር እይዛለሁ። ወላጆቼ ወደ አዲስ አበባ ከመጡ በኋላ ግዩን ሆቴል ለመዋኝት ሄድኩ። የአወኛኝት ዘይቤዬ ደግሞ አገር ምድሩን እያደባለቁ እንደ ምንም መንሳፈፍ በመሆኑ እኔ በምዋኝበት አካባቢ የሚንቀሳቀስ ሰው ጠፋ። ሁሉም አፍጥጠው ያዩኝ ጀመር። እኔም በአወኛኝቴ ተገርመው መስሎኝ ነበር። ለካስ የሸሹኝ በእግሬ የማደባልቀው ውኃ እየረጫቸው፤ ጨኸቱም እየረበሻቸው ኖሯል። የዋና አስተማሪውም ወደ እኔ ተጠግቶ፤ «የምትዋኝው የውሻ ዋና ነው፤ ካልሆነ ሰውን ሁሉ ትረብሻለህ» አለኝ።

በክርስትና ሕይወት ውስጥም ልክ እንደ እኔ ያወቁ መስሏቸው የሚያጠፉ፤ ያለሙ መስሏቸው ሰውን ሁሉ የሚረብሹ ሞልተዋል። ለምሳሌ ያህል፤ አዲስ ጌታን ያገኘ ሰው ያለ እርሱ መንፈሳዊነት ላሳር ነው። በለጋነቱ ለጌታ ያለው ፍቅር፤ ለማደግ ያለው ጥማትና ስለ ጌታ ለመናገር ያለው ድፍረት የሚደነቅ ቢሆንም፤ ሲጸልይ በመጮህ ቤተሰብን ሊያምስ ይችላል፤ ዕውቀትና ትዕግሥት በጉደለው መንገድ ጠብንና ክርክርን፤ ጭቅጭቅንና ግርግርን ይፈጥር ይሆናል። ይህም ለቤተሰብ መበተን፤ ለአላስፈላጊ መከፋፈልና መጠላለት ይዳርገናል። ነገሮችን በእርጋታ በመያዝ፤ በጊዜ ሂደት በእግዚአብሔር ቃልና መንፈስ ላይ ተመሥርቶ ዘላቂ ለውጥን ማምጣት ይቻላል። በዚህ ውስጥ አልፋችሁ፤ አሁን ስታስቡት፤ «ምን ነክቶኝ ነበረ እንደዚያ የሆንኩት?» በሚል ነገር ውስጥ ያላችሁ ብትኖሩ፤ ያኔ ባለማወቅ የጉዳችኋቸውን ሰዎች ይቅርታ ጠይቁ። በሌሎች ነገሮች ደግሞ ሌሎችን እንዳትጎዱም ተጠንቀቁ። አዳዲስ ክርስቲያን የሆናችሁ የጌታ ፍቅር ግለት

ውስጣችሁን እያነደደው የሚታያችሁ ነገር ሰው ሁሉ ክርስቶስን እንዲያውቅ መመስከርና መጸለይ ከሆነ፤ መሻታችሁ መልካም ነው። አፈጻጸም ላይ ግን በእርጋታና በፍቅር ለመተግበር ትጉ። አጉል ሥርዓት ለመጠበቅ ብለን ደግሞ የተጠራገለትን ሕይወት የዘነጋንና «አትንካኝ፤ አልነካህም» በሚል ለብታ ውስጥ ያለን ደግሞ፤ እንደገና ጌታ እንዲያድሰን ራሳችንን በፊቱ እናስገዛ። የበሰልን መስሎን እንደገና ቃሪያ እንዳንሆን፤ የረጋ የመሰለ ኑሮአችንን በእግዚአብሔር ቃል እንፈትሻው።